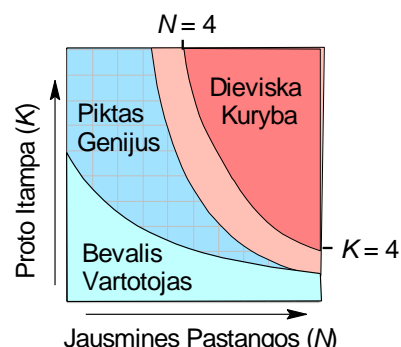

Apie Mąstymo Prigimtį

Pateikiamas matematinis modelis, parodantis, kad egzistuoja du skirtingi mąstymo būdai – formalinė logika ir kompleksinė („daugiamatė“)

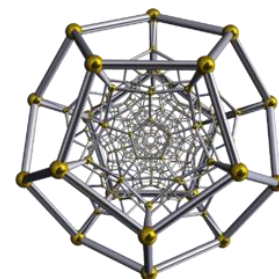
logika, arba "Širdies mąstymas". Abu mąstymai turi būt subalansuoti, antraip žmogus tampa "silpnavaliu vartotoju" ir/ar "piktu genijumi", transformuojančiu harmoningą (Dievišką) realybę į „technogeninį formalizmą“. Bet jei Širdis ir Protas subalansuoti, toks žmogus tampa Dievišku Kūrėju.

Kas yra Mąstymas

Mąstymas yra bet koks judėjimas. Jis neatsiejamas nuo jausminio pasaulio, kaip daiktai neatsiejami nuo šešėlių. Galima sakyti, kad mąstymas yra procesas, o jausmai yra terpė, įtakojanti tą procesą, bet ir pati nuo jo priklausanti. Kai karštoje arbatoje tirpinam cukrų, arbatos skystis ir cukraus kristalai yra dvi jausminės terpės, o jų maišymosi procesas yra mąstymas. Viena terpė tirpina kitą, ko pasekoje abi pakinta. Visi tokie procesai iš pradžių atrodo tolygūs, bet kai įsigilinam, pasirodo, kad susideda iš „kvantų“. Mąstymo kvantai yra mintys. Galima sakyti, kad Pasaulis yra „mąstanti mintis“, susidedanti iš begalės mažesnių minčių. Visos mintys pastoviai juda ir sąveikauja, gimdydamos naujas mintis. Paprasčiausiu atveju tai sulyginama su „vienmate“ DNR replikacija arba ląstelių dauginimusi. Pradinės mintys lieka nepakitusios, bet atsiranda begalė „dukterinių“ minčių, praplečiančių pradinių prasmę. Panašiai iš vienos DNR molekulės ar ląstelės gaunam organizmą, atskleidžiantį iki tol nesuprastą „mamos potencialą“. Sudėtingesni scenarijai įjungia „dvimatę“ replikaciją, kai jungiasi tėtis su mama, „trimatę“ (trys tėvai), ir t.t. Kuo sudėtingesnis scenarijus, tuo subtilesnė jausminė terpė.

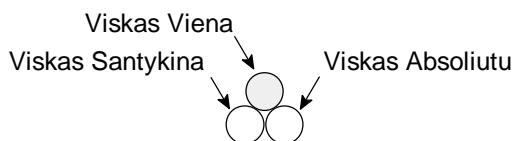
Daugiamatės replikacijos suriša visas mintis į „vientisą kristalą“, taip kad galim įsivaizduot, kad „juda ne procesas, o terpė“. T.y., visos mintys jau senai sugeneruotos ir suguldytos į daugiamatę kristalinę pakuotę, o mes tik „vaikštom“ nuo vienos minties prie kitos, patirdami naujas jausmines

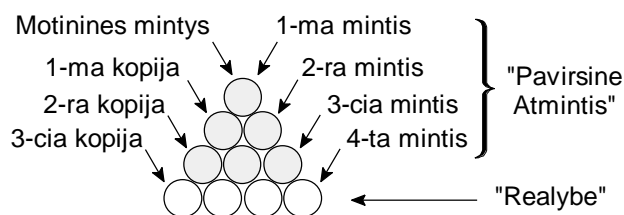
būsenas (primena [space of adjacent possibilities](#)). Kuo arčiau kristalo centro, tuo aukštesnės minčių (sąryšių) dimensijos ir subtilesni jausmai. Toks „Minčių Kristalas“ – tai vientisa gyva esybė, kuri keičiasi, priklausomai nuo mūsų pasirinkimų. Iš esmės mes patys esam to kristalo mintys, o jo „mazgai“ – tai mūsų mintys. Kai tik pradėdam mąstyti, tai ir kristalas pradeda keistis. O kai kristalas mąsto, tada ir mes kečiamės. Kuo arčiau prie Visatos (Kristalo) centro, tuo mintys panašesnės į jausmus – mūsų jausmai tampa Visatos mintimis, o Visatos jausmai mūsų mintimis. Todėl šnekėti su Visata reikia Karšta Širdimi, o jos klausyti – Šaltu Protu. Visi šie vaizdiniai atspindi vieną ir tą patį kombinatorinį modelį, kuris nagrinėjamas žemiau.

Vienmatės Replikacijos

Sakykim, yra kažkokia pradinė mintis. Pvz., "viskas viena". Ši mintis replikuoja į naują, pvz., "viskas absoliutu". Tokia modifikacija iškart gimdo dar vieną mintį („viskas santykina“), pabrėžiančią skirtumą tarp pirmų dviejų (vienybės ir absoliutumo), ir užtikrinančią, kad abi sąvokos viena kitai neprieštarauja:

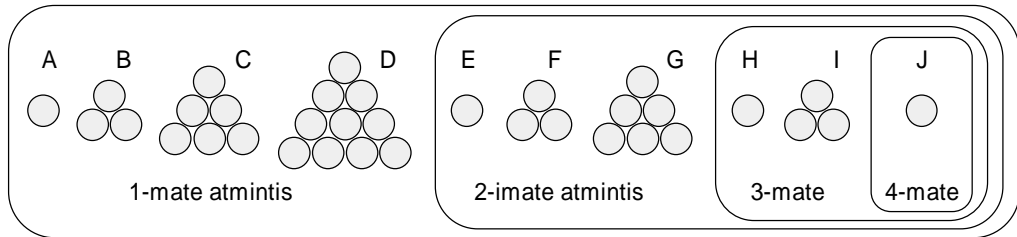
Trečia mintis gimdo naujas pirmų dviejų minčių kopijas, užtikrinančias, kad visos trys sąvokos vėlgi reiškia skirtingus dalykus ir neprieštarauja viena kitai. Tokiu būdu N -toji mintis gimdo N -tojo dydžio lygiakraštį trikampį:

Paskutinė baltų rutuliukų eilutė atspindi „vienmatę realybę“, o visos kitos (pilkų rutuliukų) – „paviršinius“ prisiminimus apie buvusią minčių eigą.

(Iš kitos pusės, visas rutuliukų trikampis atspindi „dvimatę realybę“, nes visi rutuliukai unikaliai nepakartojami. Pirmas požiūris charakteringas Protui, kuris skirsto viską į „logines grandinėles“, o antras – Širdžiai, priimančiai visą visumą iškart. Protas diferencijuoja mintis pagal jų eilės tvarką, o Širdis – pagal sąryšių su kitomis mintimis simetriją).

Panašiai susidaro ir aukštesnių matmeniškumų realybės ir prisiminimai, nes juk galim prisimint ir buvusius prisiminimus, kurie dabar jau skiriasi nuo to, ką tada iš tikro jautėm. Gaunam daugiasluoksnę „matriošką“:

Viršutinė matrioška – tai „paviršinė“ arba „vienmatė“ atmintis, įjungianti prisiminimus apie tiek realybių, kiek yra „motininių“ minčių. (A) – prisiminimas apie būseną, kai buvo tik viena mintis, (B) – kai buvo dvi mintys, (C, D) – trys ir keturios. Sekanti matrioška – gilesnė „atminties atmintis“ apie laikmetį, kai tebuvo trys motininės mintys (E-G). Trečia matrioška – trimatė atmintis (apie prisiminimų prisiminimus), ir t.t. Visos matrioškos sudaro vieną daugiamatę realybę, kuri skirstoma į praeitį ir dabartį tik „vienmačio“ Proto dėka. O Širdis priima visas jas „vientisai“.

Kitaip tariant, kiekviena nauja mintis „replikuoja“ ne tik visas motinines mintis, bet ir visas jų replikacijas. Tokiu būdu gaunam N -matį trikampį su bendru rutuliukų skaičium:

$$N^{N\Delta} = \frac{(2N)!}{2(N!)^2} \approx \frac{4^N}{3.65\sqrt{N}}$$

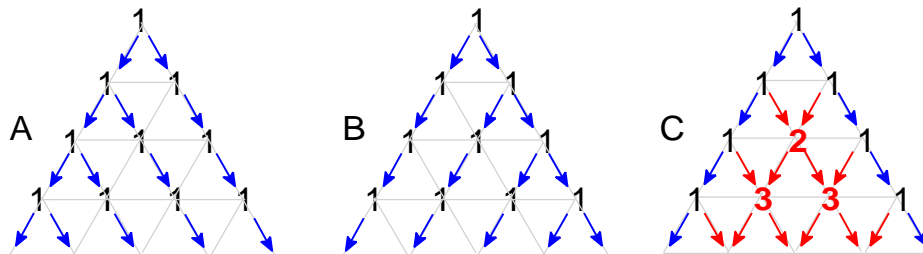
Čia $N^{N\Delta}$ reiškia „trikampinį laipsniavimą“ (N -matis trikampis su N rutuliukų kiekvienoj kraštinėj). Tai labai greitai auganti priklausomybė, kuri prie $N = 240$ generuoja $\sim 6 \times 10^{142}$ rutuliukų. Tai yra visų įmanomų Visatos Sielos (jausminių) būsenų skaičius, o taip pat ir Visatoj telpančių elementarių („eterinių“) dalelių skaičius (žr. „[Šventoji Kombinatorika](#)“). Tai reiškia, kad fizinė Visata ir yra tas „Minčių Kristalas“, apie kurį aukščiau šnekėjom. Kiekviena „eterinė“ dalelė atitinka kažkokią mūsų jausminę būseną ir mintį, o mes atitinkam jų visumos (kaip vientisos esybės) jausmus ir mintis.

(Minčių Kristalas yra begalinis, bet prie $N = 240$ pasiekama eilinė „supersimetrinė“ būseną, kuri ir apsprendžia tai, ką vadinam Visata. Sekanti tokia būseną yra prie $N = 11,400$, ir ji atitinka Multi-Visatą, kurioje mūsų Visata yra tik elementari dalelė. Tokios būsenos sutinkamos gan retai ir apie jas pašnekėsime atskirai.)

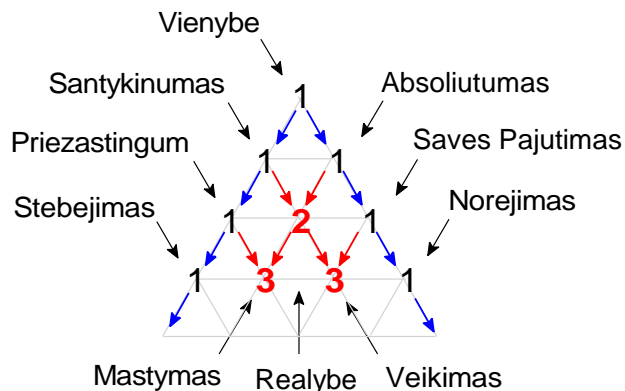
Daugiamatės Replikacijos

Įvairios mintys turi skirtingus sugebėjimus sąveikauti viena su kita ir kurti „apčiuopiamą realybę“. Tai sąlygojama „daugiamačių“ replikacijų, apjungiančių mintis į „sociumo grupes“. Tokie apjungimai neatskiriami nuo aukščiau minėtų „vienmačių replikacijų“, nes abi yra skirtingos „vieno medalio pusės“. Jei vienmatė replikacija atskiria mintis, tai daugiamatė apjungia jas į naujas konstrukcijas. Tokiu būdu pasaulis išlieka vienu metu ir vientisas (homogeniškas) ir paskiras (heterogeniškas). Būtent tai ir sąlygoja du skirtingus mąstymo būdus, dėl kurių visas šis straipsnis ir parašytas.

Daugiamačių replikacijų dėka kiekviena mintis įgauna kažkokį „intelektualų potencialą“, parodantį, kiek ji turėjo tėvų ir kokie jos „sugebėjimai“. Dvimatės replikacijos atvejis parodytas čia:

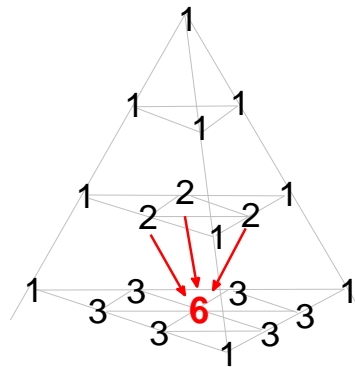
Du pirmi trikampiai skaito, kad kiekviena mintis gali turėti tik vieną tėvą (mėlynos strėliukės), o trečias (B) daleidžia ir du tėvus (raudonos strėliukės). Todėl pirmuose trikampiuose visi potencialai vienodi, o paskutiniame skirtingi. Taip atsitinka, nes pirmieji trikampiai simetriški, t.y. Priežastis ir Pasekmė yra lygiavertės naujos kartos gimdytojos. (Galim sakyti, kad pirmas trikampis atspindi „priežastingumą“, o antras „pasekmingumą“, arba atvirkščiai.) Kiekvienas tėvas perduoda vaikui visą savo potencialą, todėl sumarinis potencialas sparčiai auga:

Čia Realybė (atitinkanti skaičių 2) gaunasi, apsijungus Absolutumui (1) su Santyknumu (1), o Mastymas (3) – apsijungus Realybei (2) su

Priežastingumu (1), ir t.t. Tokiu būdu kiekviena nauja minčių generacija yra „galingesnė“ (turi didesnę naujo jungimosi potencialą), nei prieš tai buvusi.

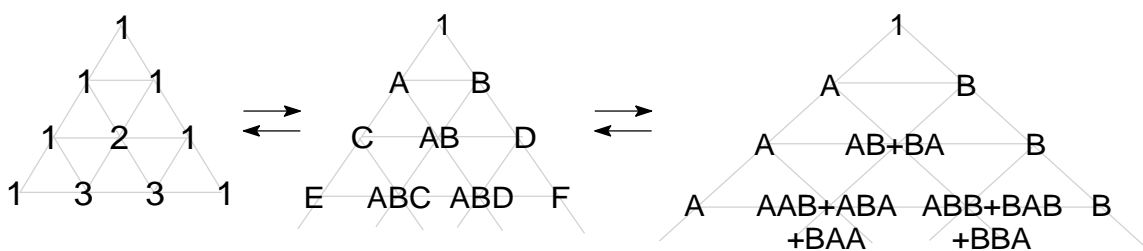
Gautas trikampis yra Paskalio trikampis, kur kiekvienas skaičius yra dviejų aukščiau esančių suma: $C_k^n = C_{k-1}^{n-1} + C_{k-1}^n$. (Tai lemia ne tik nuolat augantį vaikų „intelektinį potencialą“, bet ir jų „charakterio įvairovę“.) Analogiškai N-matėse piramidėse gaunam N-matės replikacijas:

Vienas vaikas gauna N skirtingų tėvų potencialus. Tai panašu į didesnių sociumo grupių kūrimą ir jų „transcedentinį susilieimą“. Čia reikalinga subtilesnė jausminė terpė, nes susilieimo rezultatas mažiau tvarus. Joks grubumas netoleruojamas, nes sociumo grupė iširs. Kuo daugiau tėvų replikuojasi, tuo didesni reikalavimai kiekvienam iš jų. Tai „Širdies mąstymo“ lygmuo, kur kiekvienas taikosi prie kitų, ir nei vienas nesiekia dominavimo.

Defektinės Replikacijos

Jei bent vienas tėvas kolektyvinėje replikacijoje pradeda dominuoti, jis įtakoja ir visų kitų tėvų savybes. Mat, tėvų potencialų sumavimas taipogi reiškia ir naujų charakterių formavimą. Pvz., dvimatę replikaciją galima įsivaizduoti ir taip:

Pradiniai vienetai reiškia vienodo dydžio, bet skirtingo pobūdžio potencialus (A, B, ...). „Dukteriniame“ dvejete jie „kombinuojasi“ į AB arba (AB + BA), suteikdami vaikui ne tik daugiau „jėgos vienetų“, bet ir

platesnę „charakterio įvairovę“. Visa tai veda prie [Mendelio paveldimumo dėsnų](#).

Jei dėl kažkokių priežasčių $A + B$ gimdo ne AB , o AA , tada pagal priešasties ir pasekmės simetrijos dėsnį turi pakisti ir vienas iš tėvų. Kitaip tariant, B turi tapti A . Tokiu būdu viena mintis užvaldo kitą. O daugiamatės replikacijos atveju viena mintis gali stipriai įtakoti kitas.

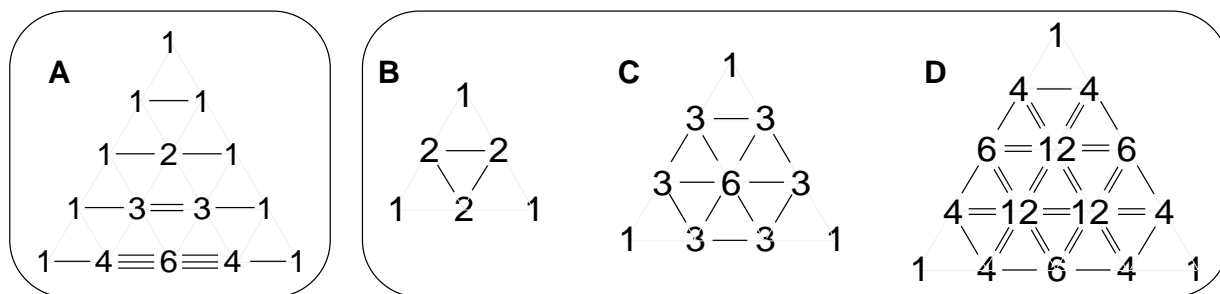
Fizinėje realybėje tokie defektai vyksta tik gilesnėse replikacijų stadijose, todėl pakinta ne „visas tėvas“, o tik kažkuri jo dalis. Pvz., tai galima susieti su įtaiga, arba kodėl daugiavaikėse šeimose abu tėvai supanašėja.

Įspūdingiausios pasekmės gaunasi fizinėse daugiamatėse replikacijose. Pastarosios vyksta tik labai subtilių energijų terpėje, todėl net ir mažas vieno tėvo nesubalansuotumas gali turėti katastrofiškų pasekmių visiems. Toks atvejis aprašytas Vladimiro Megre knygoje apie Anastasiją. Kažkada senovėj, dar vedų laikais, žmonės atrado „kolektyvinės vaizdinių kūrybos“ galią. Tada jie prikūrė daug galingų vaizdinių, kuriuos šiandien vadiname „stabais“ (Perkūnas, Mara, ir t.t.). Tų vaizdinių pagalba žmonės reguliavo klimata, iššaukdavo lietus, ir t.t. Tai buvo masiniai „intelektų suliejimai“, kurių metu visi dalyviai turėjo idealiai balansuoti visas 240 [motinines energijas](#), formuojančias jų Sielas ir mintis. Tačiau kažkuriuo momentu keli žmonės „nesusivaldė“ – juos užvaldė [Susireikšminimo](#) energija. Įvyko „defektinė replikacija“, pasėjusi „susireikšminimo virusą“ daugelyje kitų žmonių. Žmonės ėmė pyktis ir kariauti, ir galiausiai gavosi tokia suirutė, kokią turim ir šiandien.

Kaip Formuojasi Realybė

Grįžkim prie minčių pasaulio. Visuose Paskalio trikampiuose gauti „intelektiniai potencialai“ yra tokie, kad bet kuriame sluoksnyje („dukterinių minčių“ generacijoje) susidaro „uždara kristalinė gardelė“. Vieno sluoksnio gardelė neturi jokių sąryšių su kitais sluoksniais (duotos dimensijos ribose), todėl yra nepriklausoma. Tas nepriklausomumas ir sąlygoja skirtumą tarp dabarties ir praeities, arba tarp vienu prisiminimų ir kitų.

Sekančiame paveiksliuke parodyta, kad paprastame Paskalio trikampyje visas eilutes galima pavaizduoti, kaip atskiras grandines (A), o Paskalio piramidėje – kaip plokščius kontūrus (B-D):

Visais atvejais kiekvienas skaičius (išskyrus kai kuriuos vienetus) atspindi susijusių jungčių skaičių. Tai reiškia, kad kiekvienas skaičius yra „koordinacinis skaičius“, atspindintis jo „intelektualią aplinką“.

Vienintelė išimtis – pirmas vienetas variante (A) ir visi vienetai iš (B-D). Visi jie sudaro „izoliuotas sistemas“, taip kad duotose generacijose apie juos „niekas nežino“.

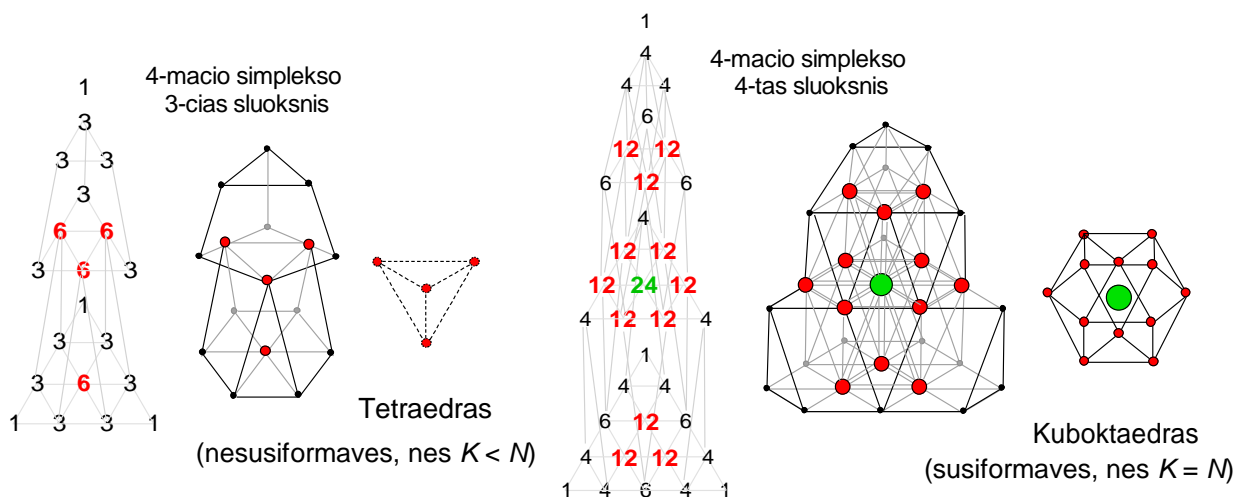
Duotoje dimensijoje kiekvienas sluoksnis sudaro atskirą „realybę“, nes apjungia tik tos pačios generacijos mintis. Mes galim keisti vieną realybę kita (praeities arba ateities), bet jų elementų negalim tarpusavyj maišyti. Kita vertus, skaičių jungys gali persigrupuoti taip, kad skirtingi sluoksniai susimaišo, lyg dabartis susimaišytų su praetim, o kai kurie kertiniai elementai visai išnyktų. Taip variante A antros eilutės dvejetas gali susirišt su trečios eilutės trejetais, o šalia esantys vienetai palikt nesurištais visai.

Kuo daugiau jungčių riša du skaičius („minčių intelektus“), tuo stipresnis tarp jų ryšys ir didesnė trauka – mūsų dėmesys krypsta ten, kur didžiausias potencialas ir daugiausia juos paskirstančių jungčių. Todėl mus visad traukia į duoto sluoksnio centrą, nes ten didžiausias jungčių skaičius ir stipriausias potencialų balansavimas. Taipogi ten atsiveria ir naujos dimensijos, tolygiai paskirstydamos sukauptas jungtis tarp platesnio kaimynų rato, ir tokiu būdu gimdydamos subtilesnį realybės suvokimą. Tai vadinu „Širdies keliu“.

Tačiau galima peršokt į kitą sluoksnį, ir nesigilinant į aukštesnes dimensijas. Daugelis žmonių taip ir gyvena – „šokinėja“ iš vieno „paviršinio“ sluoksnio į kitą, palaipsniui didindami minčių įtampą, bet nepaliesdami gilesnių esaties klodų...

Erdvinis Mąstymas ir „Pasaulėžiūros Širdis“

Jei dvimačiame trikampyje gaunam vienmatę pasaulėžiūrą („formalinę logiką“), o trimačiame – dvimatę („plokščią mąstymą“), tai keturmačiame – trimatę („erdvinį mąstymą“):

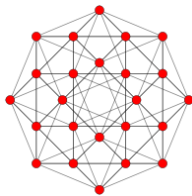
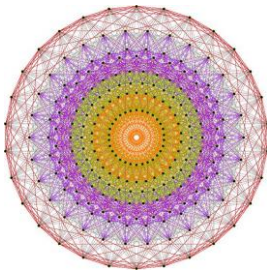
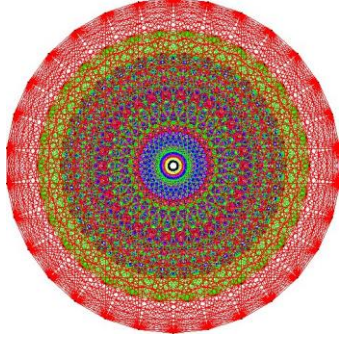

Visi skaičiai iš [OEIS-A189225](https://oeis.org/A189225). Čia didžiausi skaičiai pažymėti raudonai ir žaliai – jie sudaro „gardelės širdį“. Pastaroji atitinka paprastą figūrą (reguliarų arba pusiau-reguliarų politopą), sutinkamą mineraliniuose kristaluose. Tai pasaulėžiūros Širdis, kurioje viskas „paprasta ir aišku“. Tokio politopo viduje paaikėja pagrindinės balansuojančios jėgos ir sąryšiai, kurie iš periferijos nematomi. Tai, kas periferijoje atrodo „grynu atsitiktinumu“, čia įgauna paprastus paaiškinimus.

Tokie politopai susiformuoja, tik kai minčių generacijos numeris (K) susilygina su jų replikacijos dimensija (N) – antraip sąryšių formavimui neužtenka „minčių potencialo“. Todėl aukščiau duotame paveiksluke kairysis politopas (tetraedras) dar tik formuojasi, nes $K < N$ ir raudoni taškai tarpusavyj nesurišti, o dešinysis (kuboktaedras) jau susiformavęs, nes $K = N$ ir visi raudoni taškai tiesiogiai surišti.

Pilnai susiformavusio politopo viduje atsiveria tokia graži simetrija, kad Siela pradeda šviesti ir dainuoti, o Dvasia semtis jėgų naujiems žygiams (pvz., polytopes.mov ir [the beauty of E8](https://thebeautyofE8.com)). Kuo aukštesnė politopo dimensija (N), tuo nuostabesnė ta simetrija.

Tarp visų daugiamačių politopų yra keletas „ryškiausių“, pasižyminčių „super-simetrinėm“ savybėm:

D₄ lattice	E₈ lattice	Leach lattice Λ_{24}
		
$N = 4, K_4 = 24$	$N = 8, K_8 = 240$	$N = 24, K_{24} = 196,560$
Žmogus	Vyras ir Moteris	Tyra Meilė, Žvaigždė

Ketvirtas politopas toks sudėtingas, kad matematikai jo iki šiol „neatrado“, bet jo egzistavimas seka iš daugelio matematinių ekstrapoliacijų (žr. filmuką „[Proto Gardelės](#)“). Jis atitinka Dievišką Kūrybą su $N = 240$ ir $K_{240} \approx 10^{47}$ (N yra dimensijų skaičius, o K_N – [Kissing Number](#), vienodų rutuliukų skaičius, kuriuos vienu metu gali liesti kitas toks pats rutuliukas). Visi šie politopai užtikrina [stabiliausias Sielos būsenas](#), tarp kurių yra „tuneliniai perėjimai“ (apie ką pašnekėsime atskirai). Tokių politopų skaičius tikriausiai neribotas, bet dimensijų skaičius tarp jų auga eksponenciškai: $N = 4, 8, 24, 240, 11400, \dots$

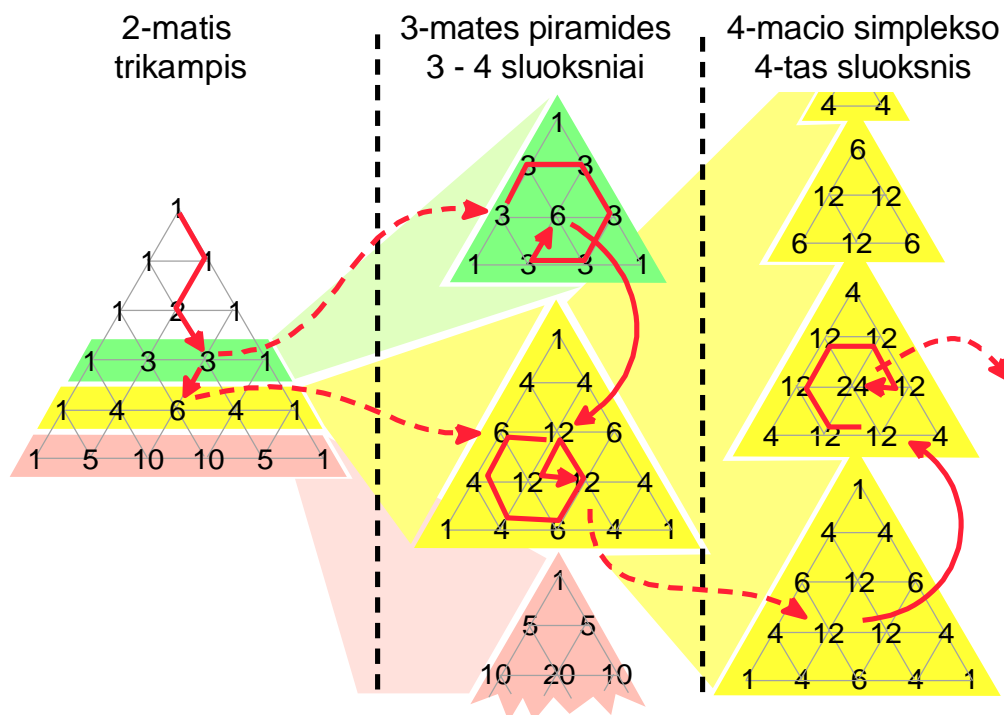
Visose šiose dimensijose pasireiškia įvairios „matematinės anomalijos“, pvz. egzistuoja kompleksinių skaičių pratęsimas į kvaternijonus ir oktanjonus, pirmiems trimis atvejais žinomos tikslios K_N reikšmės (o kitose dimensijose žnomos tik apytikslės reikšmės), ir aukštesnius N ir K_N galima įvertinti pagal aukštesnio rango Fibonačio skaičius, $F(F(F_n))$ – žr. [Protas–Erdvė–Intelektas](#))

Visi N -mačiai politopai gali realizuotis tik Paskalio trikampiuose su ne žemesniu nei $(N+1)$ matmeniškumu, ir tik nuo $(N+1)$ -tojo sluoksnio. Centriniai tų sluoksnių nariai turi žymiai didesnius „koordinacinius potencialus“, nei atitinkamų politopų K_N reikšmės, todėl politopai tankiai apraizgyti sudėtingom periferinėm struktūrom. (Pvz., 4-mačio trikampio pradinių sluoksnių [didžiausi skaičiai](#))

„Dieviškasis“ politopas su $K_{240} = 4 \times 10^{47}$ realizuojasi tik 241-mačio trikampio 241-am sloksnyje, t.y. už „Visatos Kristalo“ ribų, kur yra daug kitų „Paralelinių Visatų“. (Greičiausiai kiekvieno iš tų politopų artimiausia periferinė struktūra yra Tikroji Meilė, o 24-matė Leach'o gardelė – tik maža jos dalis.)

Aukštesnių Dimensijų „Atidarymas“

Aukščiau minėjom, kad bet kokios pasaulėžiūros centre yra „vartai į aukštesnes dimensijas“. Taip yra todėl, kad bet kuris N -mačio trikampio sluoksnis yra aukštesnės dimensijos $((N+1)$ -mačio) trikampio sluoksnio dalis:

Kairiojo trikampio spalvoti sluoksniai yra tų pačių spalvų centrinių trikampių briaunos, o centrinis geltonas trikampis yra dešinės piramidės šonas.

Raudonos punktyrinės linijos žymi kelią nuo žemesnių dimensijų link aukštesnių. Iš 2-mačio trikampio į 3-matį veda du keliai, nes gilintis į save galima pradėti bet kuriame gyvenimo etape. Kuo anksčiau pradėsime, tuo giliau nukaksim. Vėlyva pradžia reikalauja daugiau pastangų, nes prisieina „iš naujo permąstyti visas senas tiesas“.

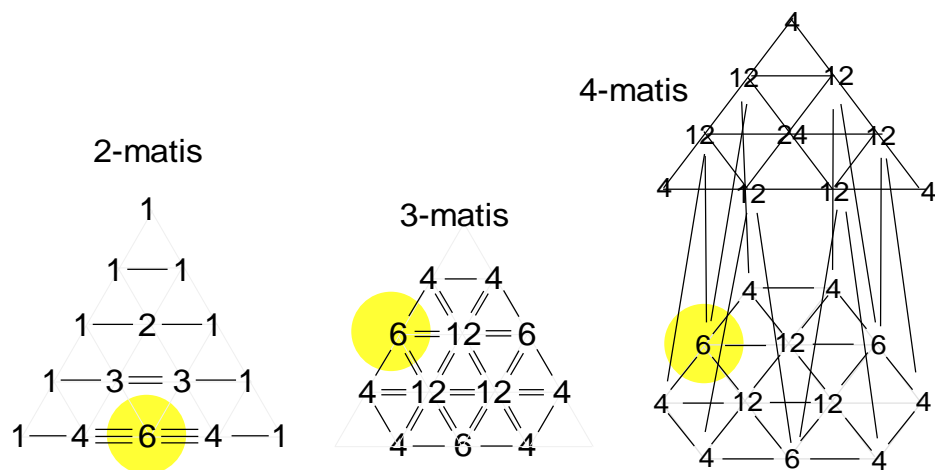
Kiekvienoje naujoje dimensijoje reikalingos naujos pastangos, kad pasiekti centrą, nes ten aukštesnė „įtampa“ ir didesni „emociniai-intelektiniai“ reikalavimai (didesnis kaimynų skaičius).

N -mačio trikampio pakraščiuose veikia $(N-1)$ -matė logika, o centre – jau sekantis lygmuo. Todėl naujoje dimensijoje iš pradžių „vaikštoma aplink“, ir tik paskui skverbiamasi gilyn.

Bet su laiku susiformuoja įprotis vis greičiau atverti naujas dimensijas, nes kiekvieno sluoksnio „politopinė širdis“ suteikia vis daugiau išminties ir supratimo. Tokio žmogaus emocinis fonas darosi vis

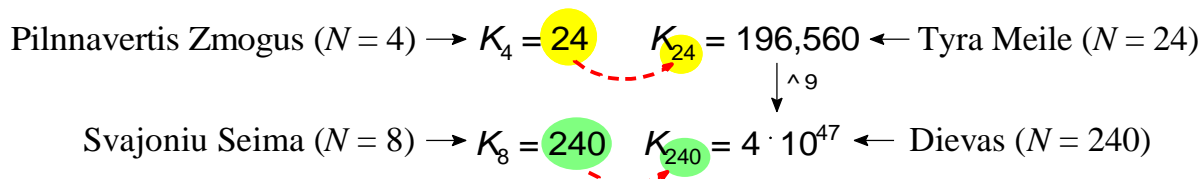
švelnesnis, ir jam vis lengviau kurt daugiamates replikacijas. Aplinkiniai vertina jo aukštas dorovines vertybes ir džiaugiasi jo artumu.

Teoriškai įmanoma peršokt iškart kelias dimensijas, nes duoto sluoksnio centras gali būt kelių daugiamatčių trikampių dalis:

Čia skaičius 6 formuoja tris skirtingų dimensijų pasaulėžiūras. Kiekvienu atveju skiriasi tik jungčių išdėstymas. Pirmu atveju jis surištas tik su dviem kitais skaičiais, antru – su keturiais, o trečiu – su šešiais. Reiškia, didėjant matmeniškumui, daugėja apjungiamų minčių skaičius ir mažėja kiekvienai porai tenkanti „įtampa“. Todėl svarbu ne bendras „minties potencialas“, o jos „apibendrinantis darbas“. Kaip Rene Dekartas sakė: „Neužtenka turėt aštrų protą, dar reikia mokėt jį teisingai naudoti“. (Apie tai dar pašnekėsime kitame skyriuj.)

Negana to, dar yra ir „tuneliniai efektai“, leidžiantys peršokt iš vieno „supersimetrinio politopo“ į kitą:

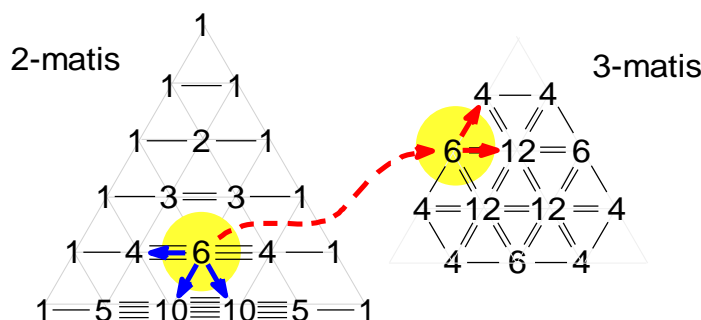

Čia „pinavertis žmogus“ iš 4-matčio polioktaedro (5-matčio trikampio 5-to sluoksnio) gali peršokt į 24-matę Leach-o gardelę (25-matčiame trikampyje 25-tas sluoksnis), o „svajonių šeima“ iš 8-matės gardelės į Dievišką 240-matę, valdančią ištisą Visatą! Kad tai įvyktų, kiekviena mintis turi tapt nauja „motinine energija“, kuriančia „ K_N -matę“ replikaciją. Kitaip tariant, jokia mintis negali būt „atsitiktinė“, visa esybė turi būt pajungta naujos realybės kūrimui... Toks nepriekaištingumas turi būt ugdomas ištisą gyvenimą, nes net ir viena „netikusi“ mintis gali iššaukt defektinę replikaciją.

Trumpalaikius aukštesnių dimensijų „atidarymus“ galim surišti su teleportacijomis ir „kelionėmis laiku“, nes daugiamatė realybė apjungia daugelį „mažamačių lokalumų“. To galima pasiekti, nuraminus vidinį dialogą ir pasiekus tam tikrą „minčių discipliną“ (kaip aprašyta K.Kastanedos, V. Megre Anastasijos, P. Koeljo Portobelo Raganos, Joganandos Autobiografijoje, ir daugelio kitų). Šiandien populiarios „konsteliacijos“ iš esmės bando keisti praeitį ir ateitį, įsitraukiant į bendrą meditaciją ir taip sukuriant naujas daugiamates replikacijas (t.y. laikinai atveriant naujas suvokimo dimensijas „kolektyvinių susiliejamų“ būdu). O jei siekiama aukštesnėje dimensijoje „užsilaikyti ilgiau“, tada reikia iš esmės permąstyti visas iki tol „turėtas tiesas“, ir iš visų tarpinių dimensijų politopų susirinkt naują pasaulėžiūrą (kaip „matriošką“ – žr „paveiksluką apie „daugiamatę atmintį“ dokumento pradžioje).

„Vartotojiškas“ Kelias

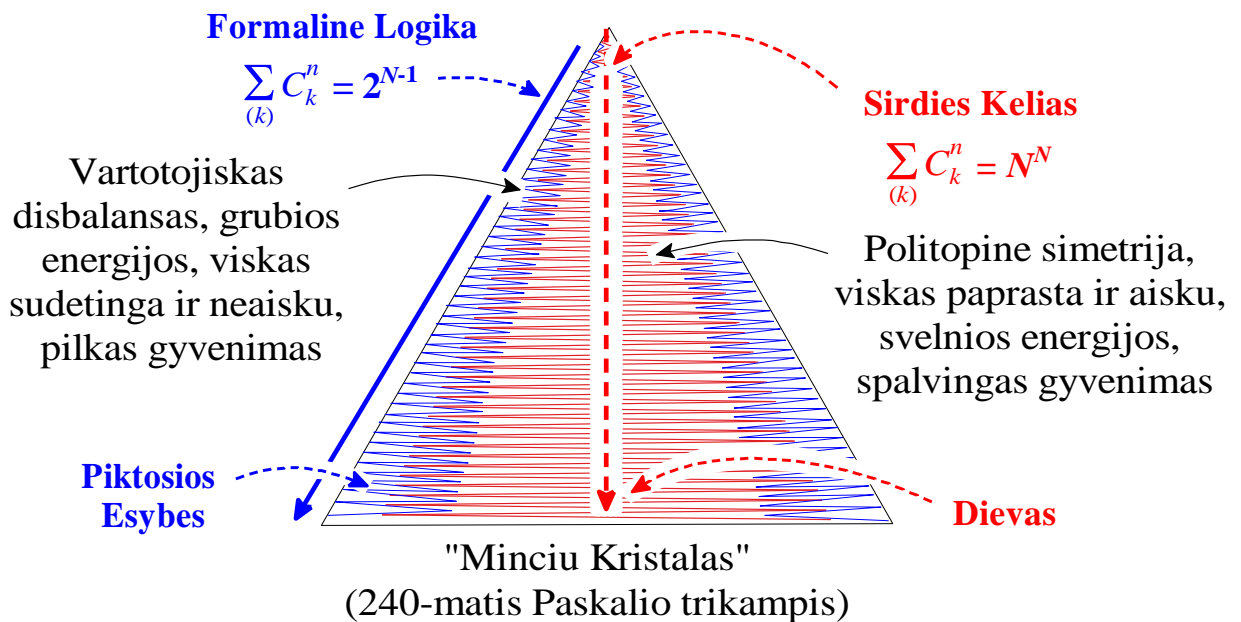
Nepaisant visų daugiamatų kelionių galimybių, daugumas žmonių „užstringa“ kažkurio ankstyvo sluoksnio periferijoje. Kad suprasti priežastis, grįžkim prie paveiksluko su šešetu geltoname fone:

Esame dvimačio trikampio šešete. Sakykim, susipykom su verslo partneriu. Tada turim kelias galimybes: (1) judėt link ketvertuko – bandyt nuimt įtampą alkoholiu ir pan. (nors ten bendra įtampa mažesnė, bet disbalansas tarp jungčių tai didesnis!), (2) judėt link dešimtuko – samdyt advokatą, antstolius, ar kitaip didint įtampą, (3) judėt link kito šešetuko aukštesnėje dimensijoje, išsklaidant įtampą tarp naujų jungčių, t.y. nukreipiant energiją į naujų partnerių paiešką ir galimybių sukūrimą. Daugelis žmonių paskutinį variantą atmeta, įsivaizduodami, kad čia įtampa iškart išaugo iki 12 (t.y. peršoka žingsniu į priekį). O juk aukštesnėje dimensijoje galima neskubėt, judant link ketvertuko, kur įtampa pati nukris be jokio alkoholio (raudona strėliukė į viršų).

Kiniečiai turi du hieroglifus, žyminčius krizę – vienas reiškia pavojų, kitas galimybę. Pavojus – jei liksi toje pačioje dimensijoje, o Galimybė – jei pakils aukščiau.

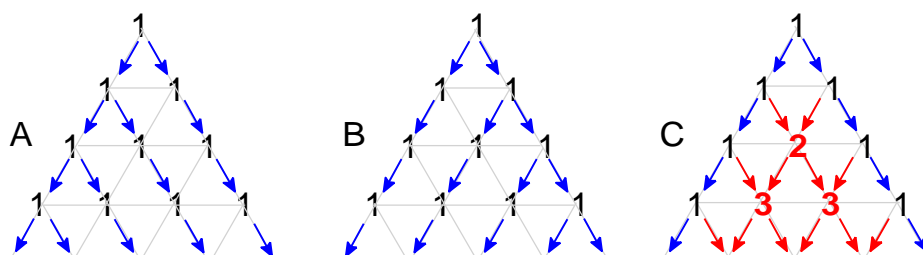
Taip per skubotumą ir kantrybės neturėjimą daugelis žmonių patenka į spąstus – jie pastoviai kaupia vidinę įtampą, nes nemoka pereiti į aukštesnes dimensijas. Galiausiai patys save išstumia į „minčių kristalo“ paviršių, kur bendra įtampa nors ir maža, bet nesubalansuota:

Mėlyna zigzaginė linija žymi „mažamatę“ periferiją su dideliu „jungčių nesubalansuotumu“. Čia gyvenimas pripildytas grubių energijų, kad atsvert nesubalansuotumą (apatija, liūdesys, pyktis, ir t.t.). Žmonės pasidaro priklausomi nuo dirbtinių „stimuliantų“ ir „atpalaiduojančių veiksnių“. T.y., tampa silpnavaliais vartotojais, nesugebančiais išsikaupti iš „matricos spąstų“. Šito priešybė yra raudona zigzaginė linija, žyminti daugiamatę „politopinę širdį“, kur viskas „emociškai subalansuota“, todėl paprasta ir aišku.

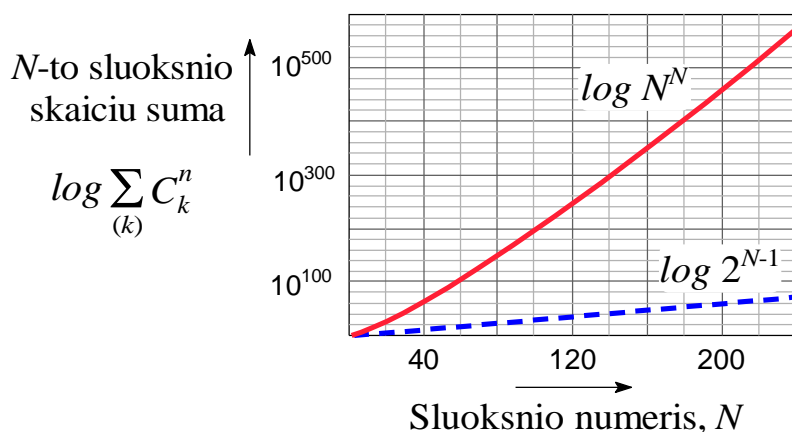
Širdies Kelias

Širdies kelias – tai pastovus naujų dimensijų atvėrimas, apibendrinant sukauptas mintis. Prisiminkime paprasčiausią scenarijų:

Pirmi du variantai žymi „pabrikas mintis“, sujungtas tik vienmatėmis loginėmis grandinėėmis, o trečias – jų apjungimą į dvimatę sistemą, suteikiančią centrinėms mintims aukštesnį potencialą. Tokiu būdu vienos mintys tampa „svarbesnės ir gražesnės“, nei kitos.

Sekantis žingsnis – daugelio dvimačių sistemų apjungimas į trimatę, ir t.t. Tokiu būdu sukaupiam žymiai didesnę „intelektinį potencialą“, nei formalinės logikos atveju:

239-tame sluoksnyje Širdies kelias (raudona linija) pasiekia bendrą potencialą $240^{240} \sim 10^{571}$, o formalinė logika (mėlyna) tik $2^{239} \sim 10^{72}$. Tai „vidinė jėga“, kurios pagalba galim įtakoti pasaulį. Ne be reikalo Dostojevskis sakė: „Grožis išgelbės pasaulį“ – nes raudona linija ir atspindi nuolat augančią „politopinės simetrijos“ grožio jėgą! Tuo tarpu mėlyna linija pripažįsta tik „loginius argumentus“...

Daugiau panašių įvertinimų galima daryt pagal sekančias formules:

***N*-mačio Paskalio trikampio parametrai**

	Protas: $K+1 > N$	Širdis: $K+1 = N$
<i>K</i> -to sluoksnio skaičių suma	N^K	N^{N-1}
Bendra skaičių suma	$(N^{K+1}-1)/(N-1)$	$\sim N^{N-1}$
<i>K</i> -to sluoksnio narių skaičius	$(K+1)^{(N-1)\Delta}$	$N^{(N-1)\Delta}$
Bendras narių skaičius	$(K+1)^{N\Delta}$	$N^{N\Delta}$

Pirmose eilutėse naudojamos įprastos „Euklidinio laipsniavimo“ funkcijos, o paskutinėse – „trikampinis“ laipsniavimas. Jei K^N reiškia *N*-matį kubą su *K* ilgio kraštine, tai $K^{N\Delta}$ reiškia *N*-matį trikampį su *K* ilgio kraštine.

$$(K+1)^{N\Delta} = \frac{(K+N)!}{K! N!}$$

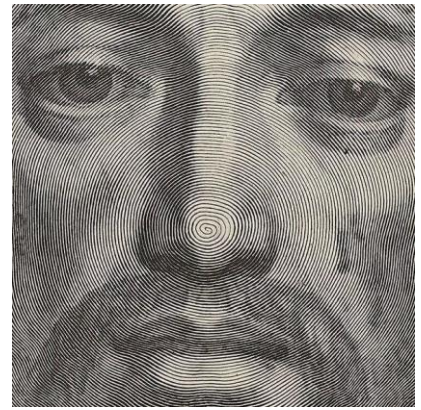
Šią funkciją reik įstatyti į formules lentelėje. Pvz., sulyginkim, kiek skaičių (arba minčių) yra 240-mačio ir 2-mačio trikampių 239-tajam sluoksnyje. Atsakymas $\sim 10^{142}$ ir 240. Reiškia, Širdis apjungia ištisą Visatą į vientisą kristalą (pirmas atsakymas), o Protas – tik „motinines idėjas“ į trumpą loginę grandinėlę (antras atsakymas). Širdis išlaiko kiekvienos detalės nepakartojamumą, o Protas viską supaprastina. Širdis priima viską, „kaip yra“, o Protui reikia paaiškinimų...

Kaip pasiekt Proto ir Širdies Darnos?

Stengtis apjungti tai, kas atrodo neapjungiamo. Kiekvienoje minčių poroje pamatyti sąryšį, kiekvienoje problemoje – galimybę, kiekviename reiškinyje – grožį: „*Grožis yra Tiesa, Tiesa yra Grožis – tai viskas, ką jūs žinote Žemėje, ir viskas, ką jums reikia žinot*“ (užrašas ant senovinės urnos). Kaip to pasiekti? Kaip pamatyt grožį kiekvienoje detalėje?

Taip pat, kaip vaikštom dviem kojom: Protas suteikia impulsą – Širdis apibendrina – Protas vėl sukuria impulsą, ir t.t. T.y. mintys ir jausmai turi viens kitą papildyti. Tikslios mintys iššaukia gilius jausmus, o gilūs jausmai gimdo teisingas mintis... (Ir atvirkščiai: grubios mintys iššaukia klaidingas mintis, o klaidingos mintys – grubius jausmus.) Mąstymas vyksta tik jausmų kaitos dėka, bet jausmų kaitai reikalingas tikslas (nuo žodžio „tikslus“), kurio formavimui (nuo žodžio „forma“) reikalinga formalinė logika. Žodis „logika“ kilo nuo „logos“, kas reiškia „žodis“. Žodis – tai „vienmatė forma“, kurios pagalba perduodam „giluminę esmę“. Tai lyg „nešančioji banga“, ant kurios „moduliuojam“ gilesnius jausmus. Bet šiandieninė kalba labai nutolo nuo pirmapradės. Geriausia nešančioji banga ta, kuri tolygi, todėl šnekėt rimuotai ir „dainuojančiai“ žymiai geriau, nei „kapotais žodžiais“. Lakštingalos giedojimas subtilesnis, nei šuns lojimas. Taip pat ir loginis mąstymas turi sudaryti ištisinę liniją, kurio pagalba mūsų Širdis kuria daugiamatę realybę. Geras to pavyzdys – paveikslas „[Единый Единою Чертою](#)“:

Šis paveikslas nupieštas nepaprastai. Ant popieriaus lapo dailininkas uždėjo pieštuką, ir neatitraukdamas rankos piešė spiralinę liniją. Kai kur pieštuką paspaudė, o kai kur atleido. Gavosi neįtikėtinai ryškus žmogaus veidas. Pieštuko linija – tai vienmatė formalinė logika, kurios pagalba dailininko Širdis perdavė trimačius veido bruožus ir aukštesnių dimensijų išgyvenimus.

Tokiu būdu ir mes kuriam savo gyvenimus. Širdis kuria, o Protas daro. Šitą galim pritaikyti įvairiose gyvenimo situacijose (žr [dorovę ugdančias pamokėles](#)). Pvz., vyrų ir moterų santykiuose. Vyro protas moters (širdies) rankose – it pieštukas, kurio pagalba ji piešia savo laimę. O moters jausmai vyro (proto) rankose – it molis, iš kurio jis gali nusilipdyti savo laimę. Tam reikia, kad moteris suvoktų ir „sušildytų“ vyro mintis, o vyras pajustų ir nukreiptų moters jausmus... T.y. moteris turi „jausti vyro mintimis“, o vyras – „mąstyti moters jausmais“. Moteris – tarsi jausminė Visata, kurioje Vyro Protas – tarsi Dievas.

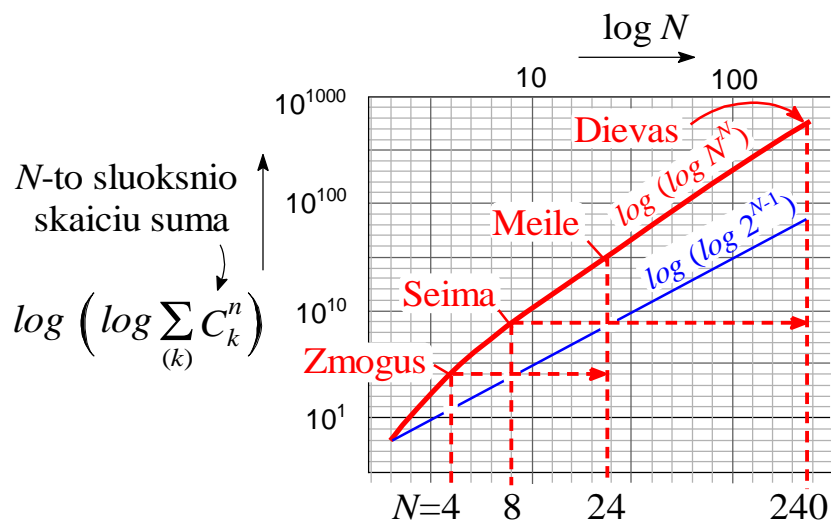
Tačiau gyvenime dažnai būna atvirkščiai – Protas sako, o Širdis klauso... Čia prasideda neapibrėžtumai, nes mūsų Proto pagalba gali šnekėti daug kitų esybių, besinaudojančių mūsų vidiniais nesubalansuotumais...

„Pikto Genijaus“ Kelias

Įsivaizduokim žmogų su aštriu protu ir bejausme širdim, kuris moka išlaikyti aukštą intelektinį potencialą, bet nemoka apjungti skirtingų minčių į vientisą sistemą. Jis gerai gaudosi matematikoje, bet į viską žiūri, kaip į negyvą abstrakciją. Tai beširdis kompiuteris, kuris vardan mažareikšmio „formalumo“ pasiruošęs sugriauti visą pasaulį... Formalinė logika „formalizuoja“ aplinką, todėl visi verčiami gyventi pagal taisykles. T.y. kompiuteris bando paversti pasaulį į kitą tokį pat kompiuterį. O jei kas nors tam trukdo, tą jis tiesiog pašalina – žmones baudžia, medžius kerta, žvėris šaudo.

Skirtingai nuo daugelio silpnavalių vartotojų, piktas genijus gali nepailstamai skverbti į vis naujas vienmatės įtampos gelmes. Jis „[maudosi įtampoje](#)“, bet į aukštesnes dimensijas „nelenda“, nes nemoka apjungti naujų minčių į visumą. Be to, ten jo potencialas išsisklaidytų, o jis kaip tik siekia viską kontroliuoti. Jo tikslas – užvaldyti kitus. Tai ne

taip jau sunku, nes „grynos“ formalinės logikos potencialas lengvai pranoksta daugelio žmonių potencialus:

Mėlyna linija atspindi formalinės logikos potencialą, kuris prie $N = 240$, pranoksta net Tyros Meilės potencialą (skaitant, kad pastaroji atitinka $N = 24$). Negi formalinė logika gali užvaldyti ir pačią Meilę?!...

Užvaldyti – ne, bet „užtildyti“ – laisvai. Mat, užvaldyti galima tik nežinančius apie užvaldymo pavojų (Sun Czu, „[Karo Menas](#)“). „Piktųjų genijų“ bėda tame, kad jie „klaidingai informuoti“. Iš tikro ne jie valdo, o juos valdo ...

Kai vieno astronauto paklausė apie ateivius, jis atsakė: „patys baisiausi iš jų senai gyvena jumoje“. Ką jis turėjo omenyje?

Tą, kad yra labai aštraus proto „Loginių Esybių“, kurios mums senai „knisa protą“, brukdamos visokius „formalizmus“ (grafike jos yra mėlynos linijos viršuje). Jos veikia per [Susireikšminimo](#) energiją – užvaldo visus, kas tik nori valdyti kitus. (Prisiminkim seną tarybinį multfilmą [Drakonas](#)!) Iš vienos pusės, jos suteikia „aštresnį protą“, bet iš kitos pusės „uždaro širdį“. Apie jas skelbė visų religijų „apaštalai“, daugelis mąstytojų ir ezoterikų. Ne be reikalo daugelis mokslininkų tampa giliai religingais!

Vladimiro Megre knygų herojė Anastasija papasakojo tokią priešistoriją. Kai Dievas kūrė Visatą, jis paprašė visų esybių atsiųsti savo energijas bendrai kūrybai. Tos energijos – it spalvos, kurias Kūrėjas subalansavo ir jomis nupiešė pasaulį. O kai baigė, esybės bandė viską užvaldyti – „spalvos ėmė gruntis už pirmenybę“. Kai nieko neišėjo, esybės ėmė kurti „technogeninius“ pasaulius. Visi tokie pasauliai po kiek laiko susinaikina, nes „atsimuša“ į [Goedelio neapibrėžtumo teoremą](#), pagal

kurią bet kokia aksiomatinė (formalinio valdymo) sistema yra „nepilna“. Galima sukurti nuostabiausią „loginį mechanizmą“, bet su laiku išskyla tokie „neapibrėžtumai“, kurie jį sunaikina. Tai reiškia, kad formalinė logika yra netvari – be aukštesnių kūrybinių jėgų („daugiamatė replikacijų“) ji negali sukurti nieko amžino. Tačiau piktosios esybės vis pradeda iš naujo. Tas pačias idėjas bruka ir žmonėms. Pvz., [Zeitgeistio judėjimas](#) žada išspręsti visas žmonijos problemas, ko pasekmes nesunku numatyti – vieni taps „priklausomais vartotojais“, kiti „piktaisiais genijais“. Beveik kaip [filme Matrica](#). Visos tokios civilizacijos išsigimsta ir susinaikina (pvz., žr. [Mouse Utopia Experiment](#))

Technokratinis spaudimas prasidėjo matyt dar nuo rato išradimo laikų. Jei tikėt Anastasija, didžiausias lūžis įvyko kažkur prieš dešimt tūkstančių metų, kai žmonės sukūrė „defektinę daugiamatę replikaciją“, išplatinusią Puikybės virusą (žr. straipsnio pradžioje). To pradininkai paskui sukūrė žynių kastas, kurios pradėjo skleisti būtinybę „įvesti tvarką“ – pereiti prie formalinės logikos diktato. Kaip logiška! Kad nebekartot klaidų, reik viską kontroliuoti... Ne veltui Don Chuanas iš K. Kastanedos knygų sakė: „tos esybės savo loginiais argumentais suries į ragą bet kurį žmogų“... (iš knygos apie „Sapnavimo Meną“)

Tačiau atverkime akis – juk logika nieko gi nesukuria, tik kopijuoja svetimas kūrybas ir bando „paslapčia kažką sugriaut“. Pvz.: „Visus mažus vaikus reik ligomis užkrėsti, kad stiprint jų imuninę sistemą“ ... (ir duoda pavadinimą – „paskiepyt“), arba „visus senus medžius reik kuo greičiau iškirsi, nes platina kenkėjus ir ardo Gedimino kalną“ ... (žr. kas yra [Formalizmas](#) ir [Primityvizmas](#))

Tai ką tuomet daryti?

Atminti, kad mūsų mintys formuoja realybę. Todėl mąstyti pozityviai, pripildyti tikėjimą gražiausiais vaizdiniais!

Siekti Dieviškumo – dorovinio nepriekaištingumo, nes tik tyros mintys veda į daugiamates replikacijas. (Užtenka tik vienos „brudnos“ minties, ir visos kitos mintys tampa „pažymėtos“!)

Šnekėt su Visata karštais jausmais, o klausyt Visatos – šaltu Protu. Todėl reik lavinti abi puses, antraip Širdis atšals, o Protas perkais... Nuostabios tam praktikos aprašytos K. Kastanedos knygoje apie Don Chuaną, V. Megre knygoje apie Anastasiją, V. Serkino „Šamano Kvatojimas“, R. Šarmos „Vienuolis, kuris pardavė ferari“, H.D. Thoreau „Valdenas“, ...

Gyventi aktyviai ir spalvingai. Geros mintys gimsta tik emocijų pastangų ir/ar Sielos pergyvenimų dėka – sunkiame žygyje, pavojingoje situacijoje, arba nuoširdžiam džiaugsme.

Orientuotis į Gamtos ir Dievo pasaulius, bet neatstumti ir technokratijos bei formalinės logikos. Išėitis yra visa ko apjungime, o ne supriešime.

Atminti, kad visos loginės sistemos, ignoruojančios Širdies mąstymą, pasmerktos žlugti. Tai liečia visas „įstatymines bazes“, mokslines teorijas, gydymo ir gynybines sistemas, ir t.t. Amžina tik tai, kas veda į švelnius ir subtilius jausmus – tam reikia stiprint valią ir neieškoti „lengvų kelių“ (žr. [Dorovę Ugdančios Pamokėlės](#))

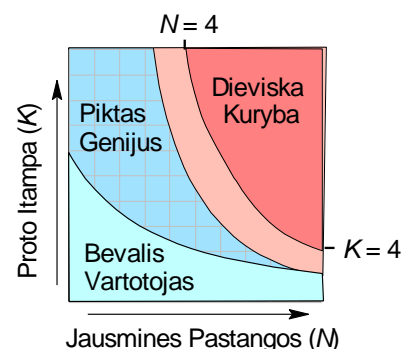
Atminti Grožio pirmenybę prieš bet kokius loginius argumentus – neleisti Protui užgošti Širdies balso! Pvz., Ekonomikoj svarbūs ne tiek pinigai, kiek jausmai, kuriuos jie generuoja. Moksle svarbios ne tiek žinios ir technologijos, kiek dvasinis kelias, kurį jos skatina. Valstybėje svarbūs ne tiek įstatymai ir valdininkai, kiek žmonės, kuriuos jie aptarnauja...

Pasitelkiant fizikinį modeliavimą, galim įvertinti bendrą mąstymo efektyvumo priklausomybę nuo protinių ir jausminių pastangų:

$$\mathfrak{I} \approx U \times (\rho \eta) \approx m v^2 \approx K^2 N \log N$$

\mathfrak{I} (E)	U (m)	„Jausminės Terpės“ Savybės:	
		ρ (v1)	η (v2)
Minčių pernešimo greitis	„Proto įtampa“	Pažiūrų plotumas	Fantazijos lakumas (atvirkščias dogmatizmui)
Elektros srovės stiprumas	Elektros įtampa	Laido diametras	Laido pralaidumas (atvirkščias varžai)
Skysčio transporto greitis	Nuolydžio kampas	Vamzdžio diametras	Skysčio takumas (atvirkščias klampumui)
Paskalio trikampio analogija	$\log N^K$	K	N

Kitaip tariant, mąstymo efektyvumas proporcingas proto įtampai, padauginčiai iš jausminės terpės savybių kvadrato: $E \sim m v^2$ (ar neprimena tai kinetinės energijos išraiškos?). Todėl vidutinių gabumų žmogus kūrybiniame atmosferoje gali pranokti „kabinetinius“ genijus, veikiančius formalioje aplinkoje

Viskas Daug Gražiau

Kad suprasti realybę, reikia žymiai didesnių Širdies ir Proto sugebėjimų, nei daugelis iš mūsų turim. Esam „minčių kristalo“ pakraštyje, iš kur viskas atrodo sudėtinga ir neaišku. Tačiau yra žmonių, stipriai pasistūmėjusių link kristalo centro ... ir sako jie, kad kiekvieno mūsų Protas ir Širdis yra nuostabios asmenybės, su kuriomis galima šnekėtis. Negana to, atrodo, kad visos kuriančios ir griauančios energijos apjungtos į dvi esybes. V.Megre dešimtoje knygoje aprašytas Anastos (Anastasijos dukters) pokalbis su dviem dvyniais broliais: šviesiaplaukiu, atstojančiu kūrybą, ir brunetu, atstojančiu griovimą. Nors priešingų jėgų atstovai, jie vistiek nesipyksta, ir apjungia jėgas, kai tik žmogus apjungia savo Protą su Širdim.

Karlo Kastanedos ketvirtoje knygoje pasakojama apie Nagvalį ir Tonalį – dvi žmogaus sudedamąsias dalis, labai panašias į Širdį ir Protą. (Nors dar tiksliau būtų juos sulyginti su nematomu Absoliutu ir matomu Santykinimu.) Nagvalis yra neapčiuopiamas ir nepavadinamas, o Tonalis yra tai, ką galim pavadinti. Nagvalis atsakingas už „tikrąją kūrybą“, o Tonalis – tik už paviršinių formų manipuliavimą.

Anastasijos ir Kastanedos realybės žymiai nuostabesnės, nei čia aprašyta – ir reiškia, turim daug tobulėjimo kryptių 😊

Taip pat gali būt įdomu:

[The mind parasites](#) – stipri fantasto Colin Wilson knyga apie parazitus, gyvenančius mūsų protuose. Labai realistinis proto ir minčių pasaulio vaizdinys. Nors mano galva, yra ir „technokratinių nukrypimų“, kurie viską suprimityvina

[Mouse Utopia Experiment](#) – eksperimentas su graužikais, kuriems buvo sudarytos idealios gyvenimo sąlygos, ko pasekoje visi graužikai išsigimė ir susinaikino. Labai panašu į šiandienos vartotojišką visuomenę!

[Why comfort will ruin your life](#) – discomfort is the only way to growth.

[The role of human emotions in science and research](#) – emotions and logic complement and reinforce each other. Properly using emotions can boost teamwork and personal development

[The gift and power of emotional courage | Susan David](#) – how the way we deal with our emotions shapes everything that matters

[How to Achieve Your Most Ambitious Goals](#) – the right approach to decision making

[How To Multiply Your Time](#) – Everything you know about time-management is wrong

[Change Your Mindset](#) – youtube search for good advices

[Space of adjacent possibilities](#) (Need a new idea? Start at the edge of what is known, Vittorio Loreto at TED Milan) – galimybių tinklas labai primena minčių kristalą

[The surprising habits of original thinkers](#) – geras idėjas generuoja tie, kas nepasiduoda formalizmui, jie gali pastoviai visur vėluot, ignoruot sistemines valdymo struktūras, ir pan.

[Morphogenesis – A New Science of Life](#) – Rupert Shaldrake aiškiai pristato šiandieninio mokslo gilumines (filosofines) problemas ir jų sprendimus, susijusius su naujos mąstysenos būtinybe

[Nauja Pasaulėžiūra](#) – Daugiau nuorodų į alternatyvias mokslo kryptis, skaitančias, kad erdvė sudaryta iš jausmų ir minčių

[Мыслить сердцем](#) – Širdies mąstymo tema rusų kalba, galima rast daug poezijos, prozos ir mokslinės informacijos